

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D., a soudců JUDr. Martiny Vršanské a Mgr. Pavla Hradeckého **ve věci žalobkyně XXX, nar. XXX, bytem XXX, zastoupené Mgr. Stanislavem Hykyšem, advokátem se sídlem v Pardubicích, Zelená 267, proti žalovanému Národnímu hřebčínu Kladruby nad Labem, státní příspěvkové organizaci, IČ 72048972, se sídlem Kladruby nad Labem 1, zastoupenému Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem se sídlem v Praze 8, U Sluncové 666/12a, o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí, k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 18.8.2016, č.j. 27C 236/2013-340, t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení 6.776 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně.**

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud shora označeným rozsudkem určil, že výpověď z pracovního poměru, doručená žalobkyni dne 13.8.2013 je neplatná (výrok I), žalovanému uložil nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady řízení ve výši 40.357 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II) a dále povinnost nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích náklady řízení za znalecký posudek ve výši 10.949 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III).

V odůvodnění rozsudku okresní soud uvedl, že žalobkyně se domáhala určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru s tvrzením, že výpověď jí byla doručena v době, kdy byla uznána za dočasně práce neschopnou a současně podle žalobkyně nebyly naplněny důvody uvedené v ust. § 52 písm. c) zákoníku práce. Žalobkyně tvrdila a předloženým dodatkem č. 2 k pracovní smlouvě prokazovala, že od 1.7.2013 nevykonávala druh práce „správce hřebčína Slatiňany“, který byl uveden v předmětné výpovědi z pracovního poměru, nýbrž pracovala jako „vedoucí úseku správy a údržby Slatiňany, poradce ředitele“. Z porovnání organizačních řádů žalovaného účinných do 14.8.2013 a od 14.8.2013 je zřejmé, že k zániku pracovní pozice, kterou žalobkyně od 1.7.2013 vykonávala, nedošlo. Žalobkyně má za to, že pravým důvodem k ukončení pracovního poměru s ní nebyla její nadbytečnost, ale nevhodnost pro žalovaného. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Tvrdil, že předpoklady pro dání výpovědi žalobkyni dle § 52 písm. c) zákoníku práce byly naplněny. Žalobkyně v době předání výpovědi z pracovního poměru nebyla v pracovní neschopnosti a k uzavření dodatku č. 2 k pracovní smlouvě nikdy nedošlo. Žalovaný nejprve namítal, že žalobkyni předložený dodatek k pracovní smlouvě je falzum, později tvrdil, že k jednání o uzavření tohoto dodatku sice došlo, ale žalobkyně tento dodatek nikdy nepodepsala a práci uvedenou v dodatku č. 2 k pracovní smlouvě nevykonávala. Žalovaný současně poukazoval na skutečnost, že sama žalobkyně ještě v žalobě uváděla, že u žalovaného pracovala naposledy jako správce hřebčína Slatiňany.

Okresní soud po provedeném dokazování čtením listinných důkazů, výslechu celé řady svědků a obsahem znaleckého posudku JUDr. Jiřího Straky, znalce z oboru písmoznalectví, uzavřel, že žalobu lze hodnotit jako opodstatněnou. Podle okresního soudu bylo pracovní smlouvou ze dne 18.11.2009 ve znění jejího dodatku z 15.11.2012 a dodatku č. 2 ze dne 28.6.2013 prokázáno, že žalobkyně ke dni obdržení výpovědi z pracovního poměru vykonávala u žalovaného v pracovním poměru práci „vedoucí úseku správy a údržby Slatiňany, poradce ředitele“. K tomuto závěru okresní soud dospěl především na základě předloženého dodatku č. 2 k pracovní smlouvě, ohledně něhož bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že jej tehdejší ředitel žalovaného XXX podepsal a žalobkyni podepsaný předal, a to, že k předání podepsaného dodatku č. 2 k pracovní smlouvě na schůzce dne 28.6.2013 skutečně došlo, potvrzoval ve své výpovědi svědek XXX i XXX, kteří podrobně popsali, jakým způsobem schůzka žalobkyně s XXX probíhala a kdo jí byl přítomen a stejně tak z výpovědi řady dalších svědků plyne, jakou práci žalobkyně fakticky v červenci roku 2013 vykonávala. Svědci potvrdili i to, že v červnu roku 2013 byli tehdejším ředitelem žalovaného informováni o tom, že žalobkyně bude mít na starosti bytové hospodářství a s ohledem na skutečnost, že žalobkyni byl zakázán i přístup do stájí, těžko mohla v červenci roku 2013, ale ani v červnu 2013, vykonávat práci správce hřebčína Slatiňany, tedy odpovídat za kompletní

chod hřebčína a přímo řídit chov koní, správu, údržbu a rostlinnou výrobu. Na základě provedeného dokazování proto okresní soud uzavřel, že v době doručení výpovědi z pracovního poměru žalobkyni tato vykonávala funkci vedoucí úseku správy a údržby Slatiňany, poradce ředitele. Naproti tomu provedenými důkazy měl okresní soud za prokázané to, že výpověď z pracovního poměru byla žalobkyni doručena ještě před tím, než XXX dne 13.8.2013 (tedy téhož dne, kdy byla žalobkyni předána výpověď) rozhodl o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně. Argumentace žalobkyně o tom, že výpověď obdržela v době, kdy byla práce neschopná, tudíž podle okresního soudu nemůže obstát. Okresní soud současně uzavřel, že u žalovaného nedošlo s účinností od 14.8.2013 ke zrušení pracovního místa vedoucího úseku správy a údržby Slatiňany, přičemž ve výpovědi z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce žalovaný sděloval žalobkyni, že s účinností od 14.8.2013 provedl organizační změnu, jejímž důsledkem byl za účelem zvýšení efektivnosti práce zánik pozice správce hřebčína Slatiňany. Podle okresního soudu však z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že pravým důvodem vedoucím žalovaného k výpovědi z pracovního poměru nebyla nadbytečnost žalobkyně ve smyslu ust. § 52 písm. c) zákoníku práce, nýbrž její trestní stíhání. Pro posuzovanou věc tak z uvedeného plyne, že přestože výpověď měla z pohledu formálních předpokladů veškeré náležitosti vyžadované zákonem a byla žalobkyni doručena ještě před tím, než lékař rozhodl o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně, tak naplněny nebyly materiální předpoklady výpovědi. Žalovaný sice prokázal, že rozhodl o organizační změně, jejímž důsledkem byl za účelem zvýšení efektivnosti práce zánik pozice správce hřebčína Slatiňany, žalobkyně nicméně nejpozději od 1.7.2013 vykonávala funkci vedoucí úseku správy a údržby Slatiňany, která byla i podle nového organizačního řádu u žalovaného zachována. Podle okresního soudu tak nebyly naplněny předpoklady pro dání výpovědi žalobkyni z důvodu označovaného žalovaným a krom toho organizační změna u žalovaného byla podle přesvědčení okresního soudu provedena nikoliv z důvodu nadbytečnosti žalobkyně, ale pro její trestní stíhání. Okresní soud tudíž shledal výpověď za neplatnou, proto žalobě vyhověl a ve věci úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Proti rozsudku podal včas odvolání žalovaný. Okresnímu soudu vytýkal, že neúplně zjistil skutkový stav a nedostatečně přihlédl ke všem okolnostem případu. Provedené důkazy posoudil nesprávně, a proto dospěl k nesprávnému závěru. Podle žalovaného bylo v průběhu řízení prokázano, že žalobkyně zmiňovaný dodatek č. 2 k pracovní smlouvě nikdy nepodepsala a u žalovaného byla v evidenci zaměstnanců vedena jako správce hřebčína Slatiňany. K podpisu dodatku č. 2 k pracovní smlouvě došlo ze strany žalobkyně dodatečně a účelově, a to až po podání žaloby. Z důkazů provedených v průběhu řízení plyne, že v evidenci docházky a zúčtování mezd v červenci 2013 byla žalobkyně označena jako správce hřebčína Slatiňany a také pobírala plat odpovídající výši platu správce hřebčína. Ostatně sama žalobkyně se více než půl roku po údajné změně pracovněprávního vztahu v písemné komunikaci nadále označovala jako správce hřebčína Slatiňany. Žalovaný zdůraznil, že projev vůle žalobkyně k uzavření dodatku č. 2 v pracovní smlouvě nebyl žalovanému nikdy doručen, uvedený dodatek neprošel administrativním postupem žalovaného a žalovaný do současné doby neneviduje dodatek č. 2 v osobní složce žalobkyně. S ohledem na pracovní pozici správce hřebčína Slatiňany si žalobkyně musela být vědoma administrativního postupu, který u žalovaného následuje po uzavření dodatku k pracovní smlouvě. Jednání žalobkyně, které by vedlo k uzavření dodatku č. 2, právně vůbec

neexistovalo, a pokud by existovalo, tak podle žalovaného lze konstatovat, že opomenutím žalobkyně, když nedoručila žalovanému akceptaci dodatku č. 2, sama žalobkyně způsobila neplatnost tohoto dodatku. Důkazy provedenými v průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobkyně pobírala plat správce hřebčína Slatiňany, prokazatelně se po dobu několika měsíců po tvrzeném podpisu dodatku č. 2 v pracovní smlouvě sama označovala za správkyni hřebčína Slatiňany a objektivně tak projevovala vůli být i nadále správkyní hřebčína. Výpovědí svědkyně XXX, účetní a personalistky žalovaného, bylo prokázáno, že žalovaný ve své dokumentaci neeviduje a ani nikdy neevidoval žádný dokument ohledně změny pracovní pozice žalobkyně a v dané věci nelze uvažovat ani o faktické změně pracovního poměru, když žalovaný nepřiděloval žalobkyni práci, která by byla předmětem dodatku č. 2 k pracovní smlouvě. To, že žalobkyně vykonávala některé činnosti, které podle jejího vyjádření jsou výkonem práce podle sporného dodatku č. 2, či o některých činnostech informovala jiné zaměstnance žalovaného, nelze považovat za akceptaci dodatku č. 2, neboť tvrzené práce žalobkyně mohla vykonávat z pozice správce hřebčína Slatiňany. Uvedené skutečnosti podle přesvědčení žalovaného vedou k závěru, že nedošlo k platnému uzavření dodatku č. 2, žalobkyně dne 13.8.2016 pracovala na pracovní pozici správce hřebčína Slatiňany a výpověď z pracovního poměru byla dána žalobkyni platně a nabyla právních účinků. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalovaného uvedla, že rozsudek okresního soudu považuje za věcně správný a odvolání žalovaného hodnotí jako nedůvodné. Žalovaný okresnímu soudu vytýká neúplné zjištění skutkového stavu věci, avšak v průběhu řízení byly provedeny veškeré důkazy navrhované žalovaným a žádné další důkazy žalovaný neoznačil. Žalobkyně trvá na tom, že výpověď z pracovního poměru jí předně byla doručena v době, kdy byla žalobkyně dočasně práce neschopná, což plyne z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené XXX, kde je uvedeno, že dočasná pracovní neschopnost žalobkyně vznikla ode dne 9.8.2013. Tuto skutečnost sama žalobkyně uvedla i do textu obdržené výpovědi a nadále trvá na tom, že dne 13.8.2013 byla v dočasné pracovní neschopnosti a pracovní poměr s ní proto z tohoto důvodu výpovědi nemohl být ukončen. Výpověď z pracovního poměru současně nebyla důvodná, neboť nedošlo k naplnění výpovědních důvodů dle ust. § 52 písm. c) zákoníku práce. Z podrobného dokazování před okresním soudem vyplynulo, že žalobkyně u žalovaného v době doručení výpovědi vykonávala druh práce „vedoucí úseku správy a údržby Slatiňany, poradce ředitele“. V této pracovní pozici žalobkyně pracovala s účinností od 1.7.2013, a to na základě dodatku č. 2 k pracovní smlouvě ze dne 18.11.2009. Z tohoto důvodu pak přijetím nového organizačního řádu účinného od 14.8.2013 nedošlo ke zrušení pracovní pozice žalobkyně „vedoucí úseku správy a údržby Slatiňany, poradce ředitele“, ale k zániku zcela odlišné pracovní pozice („správce hřebčína Slatiňany“). Za takové situace je zřejmé, že rozvázání pracovního poměru žalobkyně u žalovaného výpovědí ze dne 13.8.2013 je neplatné. Žalovaný v odvolání argumentuje pouze tím, že podle jeho přesvědčení žalobkyně neakceptovala návrh na změnu sjednaného druhu práce, a to přesto, že tehdejší ředitel žalovaného XXX nechal vypracovat a podepsat dodatek č. 2 k pracovní smlouvě, jehož obsahem byla změna druhu práce žalobkyně. V této souvislosti lze zdůraznit, že žalovaný nejprve a opakovaně uzavření uvedeného dodatku a podpis tehdejším ředitelem žalovaného zcela vylučoval a tvrdil, že listina předložená žalobkyní je falzum. Posléze začal účelově tvrdit, že tento dodatek žalobkyně neakceptovala, a to přesto, že to byl sám žalovaný, kdo žalobkyni od 1.7.2013 přiděloval a požadoval výkon práce –

„vedoucí správy a údržby Slatiňany, poradce ředitele“ a že původní pracovní pozici žalobkyně vykonávala od 1.7.2013 XXX. Žalobkyně v rámci výkonu nově sjednaného druhu práce mimo jiné v rámci útvaru BOZP vydávala ostatním zaměstnancům žalovaného vybavení lékárníček, zajišťovala revize hasicích přístrojů a vykonávala práce dle pokynů žalovaného. Poukázat lze dále na to, že v přípisu žalovaného ze dne 25.8.2014, ve kterém žalovaný žalobkyni sděluje běh překážek v práci po ukončení její pracovní neschopnosti, sám žalovaný uvádí, že s žalobkyní uzavřel dodatky k pracovní smlouvě, přičemž k pracovní smlouvě žalobkyně byly uzavřeny dva dodatky a oba uzavíral bývalý ředitel XXX. Z uvedené přípisu žalovaného ostatně plyne, že žalovaný existenci dodatku k pracovní smlouvě nepopírá, ale dokonce na jejich existenci sám poukazuje. To, že žalobkyně dodatek č. 2 k pracovní smlouvě akceptovala, plyne již ze samotného podepsaného dodatku, z výpovědi svědka XXX, který podpisu předmětného dodatku byl přítomen, z podaného vysvětlení XXX a dalších v průběhu řízení provedených důkazů. V tomto směru lze současně odkázat nejen na výpověď uvedených svědků, ale dále i XXX a řadu čestných prohlášení zaměstnanců žalovaného, např. pana XXX, paní XXX, pana XXX, pana XXX, paní XXX a dalších. Žalobkyně současně poukázala na skutečnost, že od 1.7.2013 jí dokonce nebyl umožněn přístup na úsek chovu, odchovu a výcvik koní a bylo by tedy zcela absurdní, aby správce hřebčína ve Slatiňanech, jakožto nejvyšší řídicí pracovník na tomto pracovišti, měl zakázán vstup do převážné části samotného hřebčína. Krom toho po uzavření předmětného dodatku č. 2 došlo k přestěhování žalobkyně do jiné kanceláře určené pro výkon vedoucího správy a údržby, poradce ředitele a žalobkyně se nadále neúčastnila pracovních porad, kterých se zaměstnanec vykonávající u žalovaného práci správce hřebčína Slatiňany běžně a pravidelně zúčastňoval. Podle přesvědčení žalobkyně z důkazů provedených v průběhu řízení před soudem prvního stupně jednoznačně plyne, že tehdejší ředitel žalovaného a žalobkyně podepsali dodatek č. 2 k pracovní smlouvě, a to, jakým způsobem s tímto dodatkem následně žalovaný naložil, není věcí žalobkyně. Žalobkyně navíc předmětný dodatek č. 2 uzavřela ve stejnou chvíli, kdy uzavírala dohodu o rozvázání pracovního poměru na pracovní pozici manažerky IOP, přičemž uzavření této dohody žalovaný nikdy nijak nezpochyboval, ačkoliv k ní došlo současně a zároveň s uzavřením dodatku č. 2, jehož uzavření a podpis ovšem účelově popírá. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání nelze považovat za důvodné.

Okresní soud ve věci provedl obsáhlé a vyčerpávající dokazování, přičemž z důkazů provedených v průběhu řízení učinil správná a obsahu spisu odpovídající skutková zjištění, která promítl do srozumitelného a výstižného závěru o skutkovém stavu a ten následně i správně právě posoudil. Okresní soud se v odůvodnění svého rozhodnutí současně přesvědčivě a výstižně vypořádal i s námitkami, které žalovaný vznášel v průběhu řízení před okresním soudem (a které do značné míry opakuje v podaném odvolání), a ve své logické a srozumitelné myšlenkové konstrukci vysvětlil, z jakého důvodu považuje podanou žalobu za opodstatněnou. Odvolací soud se s těmito skutkovými i právními závěry okresního soudu zcela ztotožňuje a s ohledem na skutečnost, že okresní soud se v odůvodnění svého rozsudku pečlivě a přesvědčivě vypořádal se všemi významnými skutečnostmi podstatnými pro rozhodnutí ve věci, odvolací soud veden zásadou stručnosti v podrobnostech odkazuje na výstižné odůvodnění okresního soudu.

Pouze toliko s ohledem na žalovaným opakovaně zmiňované výhrady k existenci dodatku č. 2 k pracovní smlouvě, resp. tvrzení žalovaného, že žalobkyně tento dodatek nepodepsala, resp. podepsala jej až ex post, tedy po podání žaloby, že práce odpovídající změněné pracovní pozici žalobkyně nikdy nevykonávala a že se předmětný dodatek č. 2 nenachází v administrativních podkladech žalovaného, považuje odvolací soud dodat k věci následující. Z průběhu řízení vedeného před okresním soudem je předně zřejmé, že žalovaný zpočátku existenci uvedeného dodatku zcela vylučoval, o této listině tvrdil, že je falzum a žalobkyni hrozil i následným trestním stíháním a teprve po vypracování znaleckého posudku, který se zabýval pravostí podpisu tehdejšího ředitele žalovaného XXX na zmiňovaném dodatku, připustil, že jde o podpis bývalého ředitele a těžiště své argumentace následně soustředil do tvrzení, že tento dodatek naopak nepodepsala žalobkyně. Odvolací soud však ve shodě se soudem prvního stupně má za to, že důkazy, na které v odůvodnění okresní soud poukazuje, bylo prokázáno, že předmětný dodatek č. 2 k pracovní smlouvě žalobkyně podepsala a ostatně i vykonávala práce odpovídající náplni práce žalobkyně plynoucí z předmětného dodatku. Tento závěr vyplývá z celé řady skutkových zjištění učiněných okresním soudem v průběhu řízení, nehledě na to, že žalobkyni po jejím návratu z vazby byl zakázán vstup i do stájí, takže je v podstatě nemyšlitelné, aby za této situace fakticky vykonávala práci jako správce hřebčína Slatiňany. Žalovaný sám na existenci dodatku k pracovní smlouvě žalobkyně poukazoval ve svém přípisu ze dne 25.8.2014, k čemuž je možné podotknout, že k pracovní smlouvě žalobkyně byly po dobu trvání pracovního poměru uzavřeny toliko dva dodatky, oba za žalovaného uzavíral bývalý ředitel žalovaného XXX. To, že se zmiňovaný dodatek v administrativě žalovaného nenachází a není dohledatelný, jak žalovaný tvrdí, může svědčit pouze o jisté nedbalosti a nepřesnosti evidence žalovaného, přičemž tuto skutečnost, tvrzenou neexistence dodatku č. 2 v materiálech žalovaného, jistě nelze přičítat k tíži žalobkyně jako zaměstnance žalovaného. Odvolací soud se tudíž ztotožňuje se závěry okresního soudu o tom, že nebyly naplněny materiální předpoklady pro výpověď danou žalobkyni z důvodu uvedeného v § 52 písm. c) zákoníku práce, neboť v tomto směru k organizační změně na straně žalovaného nedošlo a funkce vedoucího úseku správy a údržby Slatiňany u žalovaného nezanikla a i podle nového organizačního řádu účinného od 14.8.2013 byla nadále zachována. Odlišně od žalobkyně pak odvolací soud hodnotí tu část rozsudku okresního soudu, v níž se okresní soud vypořádal s tvrzením žalobkyně, že výpověď z pracovního poměru byla dána žalobkyni v době dočasné pracovní neschopnosti a i z tohoto důvodu jde o neplatné rozvázání pracovního poměru. Okresní soud přesvědčivě a logicky vysvětlil, z jakého důvodu uzavřel, že žalobkyně převzala výpověď z pracovního poměru ještě před tím, než XXX zpětně rozhodl o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně a ani v tomto směru nemá odvolací soud k závěrům napadeného rozsudku žádné výhrady.

Veden shora rozvedenými úvahami proto odvolací soud napadený rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil a v odvolacím řízení úspěšně žalobkyni přiznal ve smyslu ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. V dané věci jsou náklady řízení tvořeny dvěma úkony právní služby po 2.500 Kč (§ 7 bod 5., § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), za vyjádření k odvolání žalovaného a účast při jednání odvolacího soudu, dvěma paušálními náhradami hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 21% DPH (§ 137

odst. 3 o.s.ř.). Celkem tak náklady odvolacího řízení na straně žalobkyně dosáhly výše 6.776 Kč a tuto částku je žalovaný povinen nahradit žalobkyni ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně (§ 160 odst. 1, § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek uvedených v § 237 a 238 o.s.ř. podat dovolání ve lhůtě 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku prostřednictvím okresního soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně jako soudu dovolacímu. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Pardubicích dne 5. dubna 2017

JUDr. Jaroslav Chmelík, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martin Urbánek